

## BIJ DE UITVAART VAN DOM CHRIS GUNS IN ZUID-AFRIKA

Een eerste oppervlakkig bezoek aan Zuid-Afrika zou de indruk kunnen wekken dat het, naar Afrikaanse normen, een relatief welvarend land is. Maar niets is minder waar. Het land kampt op dit ogenblik met zware problemen.

Al ligt de opheffing van de Apartheid al tien jaar achter de rug, volledige integratie van blank en zwart is nog niet voor morgen. De zwarte bevolking kent nog altijd een ernstige achterstand.

Er heerst grote werkloosheid (meer dan 40%) die dan weer grotendeels aan de basis ligt van vele diefstallen en inbraken. Aan elk huis van blank of zwart, dat enige welstand uitstraalt is traliewerk aangebracht aan ramen en deuren. Officiële gebouwen, bedrijven etc. Zijn vaak ommuurd en met prikkeldraad beschermd. Daarbovenop heerst een watertekort dat dreigt uit te lopen op een nationale ramp. De regen, die normaal in oktober wordt verwacht, bleef in de tweede helft van november nog altijd uit. Veelvuldig staan droog en soms moet men kilometers ver om water.

Maar nog groter is het probleem van de toenemende verspreiding van Aids. In sommige woongebieden, vertelde men ons, dreigt de tussengeneratie weggemaaid te worden, als het tij niet keert, zodat alleen nog ouderlingen en kinderen overblijven.

En toch heeft ons bezoek aan Zuid-Afrika, naar aanleiding van de begrafenis van Fr. Chris (Herman Guns), een positieve indruk nagelaten. Ondanks de zware



problemen ervaar je in het land een gulle gastvrijheid, levenslust en dynamiek.

We werden er warm onthaald, bijna verwend. Het feit dat Fr. Chris er bijna 50 jaar heeft geleefd en gewerkt, had er wel iets mee te maken. We werden er verwelkomd met vriendschap en vele attenties. De begrafenisplechtigheid is dan ook een uitzonderlijk gebeuren geworden.

Rees voor 5 uur 's ochtends stond de lijkwagen al aan de ingang van de abdijkerk van Subiaco (Pietersburg).

De zusters en de monniken hielden een gebedswake en verzorgden hun morgenofficie. Na een onderbreking van een uur begon de eigenlijke dienst om 8 uur. Ondertussen waren drie volgeladen bussen en particuliere auto's uit Potgietersrus (waar Fr. Chris werkzaam was) aangekomen. Die hadden al een afstand van meer dan 100 km afgelegd. Achteraf bleek dat er meer dan 800 aanwezigen waren.

Voor, tijdens en na de eucharistieviering werd de dienst opgeluisterd door een koor met vele (soms lange) gezangen. De bisschop van Pietersburg ging voor, omringd door concelebranten, monniken, diakens en misdienaars. Bloemenkransen overdeken de lijkst. De plechtigheid was zo indringend en ontroerend dat men elk begrip van tijd verloor. De homilie van de bisschop stelde de verdiensten van Fr. Chris overduidelijk in het licht. Na de eucharistieviering ging het in stoet naar het kerkhof van de abdij onder een afwisseling van zang en gebed. Ondertussen was het snikheet geworden en konden enkelen een verfrissing vinden onder een tentzeil en of met een glas water. In Zuid-Afrika worden de overledenen nog werkelijk "begraven". Wij werden uitgenodigd om een handvol gewijde grond van het graf over de kist te strooien terwijl gezangen, gebeden en toespraken elkaar afwisselden. Enkele mannen losten elkaar af om de uitgegraven grond boven de lijkst op te stapelen.

Tegen ongeveer half twaalf werden de laatste gebeden gezegd en keerden de aanwezigen terug naar het cultureel centrum, waar iedereen een maaltijd aangeboden kreeg. Toch zochten de meesten een koele plaats op onder een boom of in de schaduw van een gebouw.

Met twee nachtvluchten, lange kerkdiensten en korte bezoeken aan een paar missieposten zat ons verblijf in Zuid-Afrika er op.

Het is een onvergetelijke ervaring geworden. Fr. Chris blijft in de herinnering en in zijn werk voortleven bij zijn mensen.



Deze foto werd genomen op het kerkhof van de abdij. De aanwezigen werpen een beetje aarde op de kist... Een teken dat de overledene eenmaal zal vergaan tot aarde. Ezn gebruik dat ook vroeger hier gedaan werd!